

Violència o aldarulls? No és el mateix.

written by Fredi Bentanachs | 13 d'octubre de 2018

Segons sembla, darrerament confonem els conceptes i per això hom diu que hi ha violència en el procés català. En tots els processos d'alliberament nacional per pacífics que siguin sempre hi ha parts del poble més indignades que altres, i aquests processos poden esdevenir en aldarulls.

Hi ha violència quan part del poble s'alça en armes, bombes, etc., i produeix morts i ferits en lluites cos a cos, etc. En canvi, el que no s'ha fet mai durant el procés, sí que ho ha fet l'Estat espanyol amb la violència repressora de la CNP i la GC.

Aclarits aquests conceptes, caldria però no trepitjar la fràgil línia roja que separa aldarull de bullanga i que pot esdevenir en violència, per això els bons governants han de mesurar i molt les crides al poble i controlar les forces policials.

La policia sempre ha de ser un cos a favor de la ciutadania i mai del poder establert. La policia ha de ser un escrupolós guardià de l'ordre i evitar els delictes de robatoris, baralles, assassinats, estafes, violacions, etc. Mai intervindrà en manifestacions polítiques i molt menys prendrà partit. Perquè aleshores deixa de ser policia per convertir-se en pistolers a sou del poder i quan això passa és sinònim que el poder és corrupte, mafiós i en vies de tornar-se feixista.

L'ús de la violència governamental sempre serà limitat i només en cas d'estar l'agent en perill greu la podrà utilitzar.

La ratlla és prima, per això la policia ha de tenir un comportament amable i distant, així com una preparació psicològica per saber calmar situacions extremes amb empatia i

convenciment, saber aïllar els elements tòxics de la multitud, i això dissortadament no es dóna en absolut.

El bon governant ha de saber castigar els abusos policials i mai escudar-se en el corporativisme, que sempre comporta sectarisme. El bon governant ha de saber dimitir quan els esdeveniments el sobrepassen i no amagar-se darrere del “i tu més”, posicionament clàssic dels règims totalitaris en els quals no dimiteix mai ningú o en tot cas l'escarràs de torn per cobrir l'expedient. Disortadament, això és també una pràctica habitual en les males anomenades democràcies occidentals.

El poble està per damunt de la llei i dels jutges sempre. El poble és qui escull llurs representants perquè facin lleis i escullen jutges per aplicar-les, i el poble, mitjançant el sufragi, serà qui amb el seu vot avalarà les propostes de llurs escollits o no. Els referèndums són la fórmula més democràtica per avalar les lleis proposades. Per això els països totalitaris els fan repulsió.

Així doncs, obrem en conseqüència. Primer, els aldarulls és una acció lligada al pacifisme, una vàlvula d'escapament de la frustració popular i un baròmetre per als governs per veure fins on l'estan errant, i cercar les solucions més eficaces o dimitir en bloc si no són capaços de rectificar. El poble mitjançant sufragi sempre escollirà de nou els representants que cregui més adients en cada situació. Senzill, se'n diu Democràcia.

La manipulació de les paraules, el maniqueisme en què alguns volen convertir el Parlament és propi dels corruptes i l'avantsala del feixisme.

Tots hauríem d'obrar en conseqüència.

Donec perficiam.